

ותן חלקנו בתורתך

מאת כ"ק האדמו"ר מרחלין שליט"א

נקודות למחשבה
והתעמקות בענייני
פרשת צו
תשפ"א

סרקו להורדה

www.rachlin.org.il

**להצטרפות לרשימת תפוצה הוסיפו את המס'
02-6520002 לאנשי הקשר ושלחו 1.**

הערה: מאמר זה הינו תמלול של שיעור בפרשת השבוע שהעביר כ"ק האדמו"ר שליט"א.
לא הוכנסו שינויים על מנת לשמר את הסגנון המקורי.

פרשת צו תשפ"א – הכנה לפסח

ערב טוב! שבוע טוב! מה שלומכם?

כאשר הערב רב גרמו לעשיית העגל, הם התכוונו בעצם לבקש מנהיג. מפני שמשה רבנו בושש לבוא, אז הם גם ניצלו את ההזדמנות, וגם חשבו שבאמת צריכים "אלוהים שילכו לפנינו". זה שיש בורא עולם יתברך שמו – הם לא פקפקו. כולם, כל מי שיש לו קצת שכל יודע שיש בורא עולם. אבל הם אמרו: 'הוא לא פה איתנו, אנחנו צריכים איזה אלוהים שיהיה פה איתנו, שילך איתנו. קודם היה משה, "איש האלוקים", אז עכשיו בוא נעשה איזה עגל, בא נעשה משהו'.

התשובה לזה זה המשכן. ה' יתברך אמר: 'אתם רוצים מנהיג? אני המנהיג! אה, אתם אומרים שאני שמה בשמים העליונים ואין לי עסק עם בני אדם? הנה, "עשו לי מקדש ושכנתי בתוכם!" לא רק שאני אנהיג את העולם כמו שאני גם עכשיו מנהיג אותן, אלא – בגלוי. כל הענין זה הגילוי פנים: שאבא שבשמים מתגלה במשכן, ואחר כך בבית המקדש, זה הסיפור.

ובאמת, עם ישראל עבדו קשה מאוד להביא את כל מה שהיה צריך כדי להקים את המשכן, את הכלים. ועכשיו אנחנו מגיעים לפרשת "צו", והפרשה עוסקת בקורבן התמיד, 'עולת התמיד'. מה זה ה'עולת התמיד' הזו?

זה הקורבן הכי חשוב, בגלל שכולו לה' יתברך. אין לזה בעלים ששמים כסף, ואין כהנים שאוכלים מזה – זה הכל נשרף, הכל פליל לשמים, לכבודו יתברך. בבוקר ובין הערביים, פעמיים ביום.

יכול להיות מצב תיאורטי, ששום יהודי או יהודיה לא מביאים שום קורבן ביום מסוים. אין... לא באו. לא בא להם. או שלא היה על מה להביא, או שהיה על מה להביא והם לא הגיעו. 'שביתה'. אי אפשר להגיע. אבל קורבן התמיד – חייבים להקריב אותו. העולה הזו בבוקר ובזכות העולה שבבוקר ובין הערביים – לא רק שה' מכפר לכל עם ישראל על החטאים והעוונות, אלא הוא משרה את שכינתו. על ידי זה שְׁנֵתֶּקֶתְךָ כל המערכת של הספירות, הפרצופים העליונים – אז השכינה יכולה לשרות.

ולכן, אחרי שגמרו להכין את כל העניינים, את כל המשכן, והקימו את המשכן – והשכינה לא שרתה – היו מאוכזבים, ככה מובא. ומשה ואהרן נכנסו והתפללו שהשכינה תשרה, ואז השכינה שרתה. וגם ירדה אש מהשמים ואכלה את הקורבן, אז ישראל ראו שיש שכינה, זה מובן אם כן, כל המטרה: זו השראת השכינה. זו מטרת הבריאה: "שהתאוה לו יתברך להיות לו דירה בתחתונים".

אנחנו שמים לב בפרשה, ובכלל בפרשה הבאה גם: כל ההלכות שיש בעבודת הקורבנות, בית המקדש, הרבה מאוד פרטים על כל דבר איך צריך לעשות ומה קורה אם הכהן טועה או עושה איזה טעות, או בשוגג, או חלילה במזיד.

והעונשים, הם לא עונשים פשוטים: לפעמים בן אדם נגזרת עליו מיתה, כתוצאה מעונש על משהו שעשה בתוך המקדש שלא היה צריך לעשות. מיתה! לא פחות מזה. אם מישהו יכנס לקודש הקודשים, נניח כהן גדול 'בא לוי' להיכנס באמצע היום לקודש הקודשים, לא ביום כיפור – אז הוא מתחייב. אם כהן עובד בלי הארבע בגדים שלו – הוא מתחייב. ועוד הרבה מאוד מקרים שמתחייבים ממש מיתה! למה זה?

נראה בפרשת השבוע, פרשת "שמיני", הפרשה הבאה: המוות של נדב ואביהוא. משה רבנו ידע שה' יתברך התכבד במוותם של 'אצילי ישראל', רק הוא לא אמר להם את זה. ובאמת, זה התגלגל גם שעשו כמה דברים לא ראויים, לכן הם נענשו, שנשרפו. אבל זה היה גם כן, כמו שאומרים הבריות: 'למען יראו וייראו'. כתוב שאבא שבשמים, ה' יתברך, ישתבח שמו לעד, רוצה שאנשים יתייראו ממנו.

נשאלת השאלה: מלך מלכי המלכים הקדוש ברוך הוא, שאין לנו תפיסה והשגה בו כלל, אפילו לא בבריאה שלו אין לנו תפיסה והשגה כלל, כלום. בהנהגה שלו גם כן, מה יש לנו? במהותו בכלל כלום. הוא צריך שנתירא בפניו? הוא צריך קורבנות? מה הוא אוכל ושותה? אין לו גוף, אין לו דמות הגוף, הוא לא אוכל והוא לא שותה, והוא לא צריך כלום.

זה למעננו! היראה – זה למעננו. זה למען שנדע: מה מקומנו, ומה מיקומנו. מי אנחנו – אנחנו הנבראים. הוא יתברך שמו לעד, הוא הבורא יתברך, וכולנו עבדיו. כולנו ברא אותנו 'לכבודו'. מה זה 'לכבודו'? כבוד ה' שמתגלה – זו השכינה. השכינה זאת קצה ההתגלות של ה' יתברך. שם ב"ן, כן? מילוי ב"ן, שם ה-"הויה" במילוי ב"ן – זה בחינת השכינה.

אז הכבוד – זו השכינה שמתגלה. התגלותו של בורא עולם בבריאה – זה מראה שיש מנהיג לבירה. כמו ששאל אברהם אבינו: 'האם יש מנהיג לבירה הזו? יופי, ראינו פה כוכבים, ראינו פה עולם מופלא. מי ברא את זה? מי מנהל את זה? יש פה מנהל? יש פה בעל הבית? כן! יש מנהיג לבירה הזו, יש מנהיג אחד בלבד, ה' יתברך.

אז הכל הוא ברא, על מנת שאנחנו נשיג את זה – שיש בורא הבריאה. על ידי תורה ומצוות שנקיים, ומעשים טובים – נתקן את עצמנו, נתקן את מה שדרוש תיקון בבריאה, "נתקן עולם במלכות שדי", ואז הוא ישרה את שכינתו באופן תמידי אצלנו פה בתחתונים, ונהנה בעולם הבא, בעולם השכר – 'מי שטרח בערב שבת, הוא יאכל בשבת'. נהנה משכר המצוות שעשינו.

זה בית ה'. בית המקדש והמשכן זה בית ה'. ו"בבית אלוקים נהלך ברגש" אבל חוץ מזה נהלך בזהירות רבה. אבל לא רק בית המקדש זה בית ה' – כל העולם זה של ה' יתברך. רק, היות שהאדם 'קרוב אצל עצמו', בתוך גוף גשמי עם צרכים של בהמה: לאכול, לשתות, לישון, עם נפש אלוקית בפנים אבל גם עם נפש בהמית, הוא יכול לשכוח... הוא יכול לחיות את החיים שלו בשגרה הרגילה וככה 'להעביר את הזמן'.

לא חסר במה להעביר את הזמן, בכל מיני הבלים – במה שאתם רוצים אפשר להעביר את הזמן, או לעשות משהו פרודוקטיבי, או לא לעשות כלום, עד מאה ועשרים. או לעשות חלילה דברים רעים – בחירה חופשית.

אז בן אדם פה שוכח שיש בורא עולם לפעמים. מתי שהוא צריך אותו – נזכר, מתי שהוא רוצה – שוכח ממנו. כאילו 'אל תפריע לי אני אעשה מה שאני רוצה', והאדם בתוך המאבק הזה בין ה'אני' שלו, 'אני' ו'אני' לבין ה'אין' איך – ביטול כלפי אבא שבשמים ולעשות רצונו בלבב שלם. זה כל העניין, לזה באים לפה.

ועל ידי שיש בית מקדש במקום קבוע, עם מהלכים קבועים כל יום, כמו עולת התמיד בבוקר ובין הערביים, והקטורת, וכל מה שיש שמה – עבודת הכהנים לויים וישראל, זה בא להזכיר לנו – אהה... כן נכון, שמונה עשרה אנחנו מתפללים תמיד לכיוון בית המקדש. להזכיר לנו – יש בורא עולם, יש השראת השכינה, יש שם סגולה, יש שמה מפעל להעלאת הניצוצות. אנחנו באנו לפה להעלות את כל הרפ"ח ניצוצין שנפלו בשבירה – אנחנו צריכים להעלות אותם דרך בית המקדש, דומם צומח חי מדבר.

הנה, זה בית המקדש. אנחנו "עם סגולה", אנחנו לא כמו כל העמים – יש לנו תפקיד מיוחד: "אתה בחרתנו מכל העמים, אהבת אותנו ורצית בנו ורוממתנו..." זה בית המקדש.

וכשבית המקדש נחרב, אז אנחנו זוכרים את בית המקדש כל הזמן, מתפללים לשמה, ומצפים מתי ירד בית המקדש השלישי והנצחי מוכן מן השמים. אז גם הפסדנו את בית המקדש, גם הפסדנו את ארץ ישראל כשנזרקנו לגלויות הנוראיות, אלפיים שנה, ולא שכחנו את זה שיש את ירושלים ואנחנו צריכים לחזור, לחזור לתפקיד שלנו.

אנחנו ערב פסח ולכן גם נדבר בענין פסח. והשאלה: האם אנחנו 'בני חורין' או לא? – אז אני חושב שיש 'מדד', אני אוהב מדדים, מדד שכמה אנחנו בני חורין: באופן פרטי, מדד הפרטי כמה אני בן חורין, והמדד של כלל עם ישראל כמה אנחנו בני חורין, וכלל העולם כמה אנחנו בני חורין.

אמרו חכמים ש'בן חורין' זה רק מי שעוסק בתורה. בן אדם יכול לעסוק בתורה ועדיין לא להיות בן חורין. לעניות דעתי, בן חורין זה מי שכובש את יצרו, כשיצר הרע לא שולט בו הוא בן חורין. זה הבן חורין האולטימטיבי: או שהוא הרג את היצר הרע – כמו דוד המלך שהרג אותו בתענית, או הפך אותו ליצר הטוב, אז בכלל היצר הרע 'עובד אצלו' כמו שאומרים היום – זה אברהם אבינו, או שהוא נלחם בו ולא נותן לא להשתלט עליו לרגע – שזה בחינת ה'בינוני' שבתניא, שיש לו יצר הרע אבל הוא לא נותן לו, בשום אופן, לא להשתלט על המחשבות שלו, לא על הלב שלו, לא על המעשים והדיבורים שלו, בשום רגע.

ויש את כל הדרגות, משמה עד אחד שהוא לגמרי לא בן חורין, הוא לגמרי בידיים של היצר הפרטי והיצר הכללי, והוא בכלל... איך אומרים 'חייל שלו', נאמן, מסור אליו בכל רמ"ח אבריו ושס"ה גידיו.

ולכן, ישתבח שמו לעד! אחרי אלפיים שנות גלות אנחנו בארץ ישראל, זכינו! ויש לנו גם מדינה שהיא לא לגמרי עצמאית, בת חורין, כי שום מדינה לא ממש בת חורין – כי יש חוק בינלאומי ויש כל מיני אילוצים ועניינים, ובכל זאת מדינת העם היהודי. אנחנו פה מתארגנים בתור מדינה, מה שיכולים עושים. יכולים להגן על עצמנו, פלאי פלאים! דברים שלא היו בגלות אלפיים שנה – זכינו.

אבל עדיין אנחנו בגלות, אנחנו עדיין בגלות ה'נשמתית' כמו שאמרו חכמים, אנחנו בגלות של יצר הרע הפרטי ובטח של יצר הרע הכללי ושל הדעות הכוזבות. אנחנו עוד לא בני חורין. במקרה הטוב – יש בינינו כאלו שנלחמים יומם ולילה, "איזהו גיבור הכובש את יצרו". נלחמים יומם ולילה נגד

היצר הפרטי והכללי, לא מוותרים לו גם אם הוא נותן מדי פעם מכה – מחזירים לו עוד מאה מכות, וממשיכים ונדבקים באבא שבשמים, ועושים רצונו יתברך! – אלה בני חורין.

כל אחד יכול עכשיו לבדוק כמה הוא בן חורין, וכמה הוא יצא ממצרים, או – כמה הוא עדיין 'מכושף'. כי כתוב בזהר שפרעה הרשע החזיק את נשמות ישראל במצרים על ידי כישוף. היינו מכושפים. האם היום אנחנו מכושפים? אני לא יודע אם יש היום מכשפים כמו פרעה אבל נקרא לזה 'כישוף' כזה נפשירוחני. זאת אומרת אנחנו לא תמיד בשליטה עצמית, אנחנו לא תמיד בני חורין, אנחנו לא תמיד עושים מה שהיינו רוצים לעשות, או נמנעים מלעשות דברים שצריך להימנע. ויש לנו השפעות היום, ההשפעות אדירות, לאו דווקא מצד הקדושה, שבן אדם צריך להילחם. וזה, אם בן אדם לא נלחם – אז לאט לאט הוא הופך להיות הַפֶּךְ ממה שצריך להיות עבד ה'. וכמוכן שהוא משועבד לפרעה, לפרעה של היום לא לפרעה ההוא, משועבד לקליפה.

ולכן, הכנה לפסח: לחפש את היצר, זה השאור והחמץ, לחפש את הגאווה, את המידות הקשות, לתקן אותם, להיות ערני, להיות חייל קרבי של ה' יתברך! להיות חייל קרבי: להבין את מפת הקרב הפרטית והכללית. פרטית שלך, וכללית של כלל עם ישראל. עם ישראל סובל, עם ישראל במאבקי הישרדות תמידיים, גם נפשיים ורוחניים ומעשיים וכלכליים וביטחוניים ומדיניים, לא מרפים. יש אומות בעולם שלא מרפות. יש גם את עמלק איפשהו בעולם, אני לא יודע איפה, שגם לא מרפה. שיש לו זרועות בכל מקום להצר לעם ישראל.

ולכן זו הכנה לפסח, ובלייל הסדר עצמו צריך להתפלל שבאמת נהיה בני חורין, זה לא להיזכר שפעם היינו עבדים, 'כן... פעם היינו עבדים, כן פעם... הזיידע סיפר, הסבא סיפר... לא לא! אנחנו עכשיו עבדים! עדיין. הגוף שלנו לא במצרים. מי שזכה הגוף שלו בארץ ישראל. וזו זכות שאי אפשר לתאר אותה, אי אפשר לתאר את זה, כל שניה ושניה שבן אדם פה בארץ ישראל ובירושלים עיר הקודש – אי אפשר לתאר איזו זכות זו, מעל טעם ודעת לגמרי, זה אפילו מוסתר מבני אדם – כי יש כאלה שרק מחכים מתי יפתחו את נתב"ג כדי לצאת כבר החוצה, כבר אין להם אויר פה לנשום. מעניין מה זה הדבר הזה...

אז אנחנו פה, השאלה – אם אנחנו בני חורין, כמה אנחנו בני חורין, האם אנחנו בדרך להיות בני חורין, האם הילדים שלנו בני חורין והנכדים והנינים, או שהקליפה תופסת אותם וגונבת אותם מחדש?

אם יש בן אדם שהיה ירא שמים ונפל מהיראה שלו, והפסיק לקיים תורה ומצוות, והוא לא עובד את ה', אז הקליפה תפסה אותו! הוא עכשיו לא בן חורין בכלל! הוא משועבד חזק מאוד. וגם אנחנו, מי פחות מי יותר, משועבד לטבע, מאמין בטבע, מאמין בגאווה שלו, מאמין שהוא 'כוחו ועוצם ידו'. לא יודע אם הוא דבוק בה', כמה הוא דבוק בה' – זה מדד אחר, זה מדד הדבקות בה': כמה אדם דבוק בה'.

יש הרבה עבודה. הרבה מאוד עבודה, ועושה רושם שאבא שבשמים מתעורר להתערב באופן גלוי בעולם, לפי עניות דעתי הלא קובעת – המגיפה הזו זה התחלה של זה, וגם כן כלפי המגיפה – איך אנחנו מגיבים? האם אנחנו 'אנשי טבע', העולם הזה, טכנולוגיה וזהו? או יש לנו גם אמונה ואנחנו מאמינים שאבא שבשמים הוא מנהל את העולם, והוא מביא את הוירוס, הוא מביא את החיסונים, והוא עוזר לעם ישראל, הוא עוזר לעולם כולו בעצם.

באיזו דרגה אנחנו חיים את זה? באיזה דרגה אנחנו חיים את זה? אם אנחנו ננצל את המכה הזו שכל האנושות קיבלה כדי להידבק באבא שבשמים, ולעשות תשובה, כולנו צריכים לעשות תשובה, גם אומות העולם גם עם ישראל, בפרט ובכלל, ולשמור את התורה ומצוות. אנחנו צריכים תרי"ג מצוות, הם צריכים שבע מצוות בני נח. האם אנחנו עושים תשובה? האם אנחנו מתקנים כל מה שצריכים לתקן? או שחלילה, כמו ביציאת מצרים, יבוא עוד תשע מכות ה' ירחם!

כי כתוב "גאולה אחרונה כגאולה ראשונה", האם זו אתחלתא עכשיו, המגיפה הזו שלא הייתה בעולם ופתאום באה, האם זה סימן משמים שמתחיל פה משהו חדש? האם אנשים בכלל עשו חשבון נפש?! האם עשינו חשבון נפש באמת עד הסוף? או שכל אחד חוזר עכשיו לעיסוקים שלו כאילו לא קרה כלום, 'אהה טוב, יצאנו מהכלא, נחמד, לא היה כלום'.

יש אסיר שיוצא מהכלא והוא מצטער על מה שעשה, ולמה היה בכלא, ומשקם את החיים שלו, מפסיק להיות עבריין. ויש שיצא מהכלא כאילו לא קרה כלום, טוב, הוא ממשיך את העבריינות שלו עד הכלא הבא. איפה אנחנו?

זה הכי חשוב עכשיו, ערב פסח פרשה הזאת "צו", הכל ביחד. צריכים לעשות חשבון נפש! נקווה שעל ידי החשבון נפש והתשובה שנעשה ונקבל על עצמנו – לא נצטרך עוד מכות, אם כי, לפי עניות דעתי הלא קובעת, נראה שאנחנו לא בדרגה שאנחנו צריכים להיות. 'אנחנו' אני מתכוון כלל עם ישראל וכלל העולם.

לא נראה שעשינו את השינוי שבטח משמים מצפים אליו. בטח יחידים כן עשו, אולי קבוצות גם כן עשו, אבל לא כולם – לא כל הכלל. הדיבורים הם אותם הדיבורים, המעשים נראים אותם המעשים. אז אם אנחנו באמת בתהליך אז המכה הבאה בדרך, ה' ישמור. נקווה שלא! צריכים בשביל זה להתפלל, להתחנן, לבקש שזה לא יהיה, אם תבוא הגאולה – שתבוא ברחמים, גדולים!

אין ספק שיש הרבה זכויות! בזכות בעלי התשובה, בעלות תשובה, זה עושה הרבה נחת רוח לאבא שבשמים – אנשים שהיו רחוקים וחוזרים באמת לשם שמים, וכמובן הדתיים והחרדים שתמיד שמרו, אז זה ודאי עושה נחת רוח. צריך עוד להרבות כדי שכולנו נהיה בני חורין, באמת נהיה בני חורין! זה לא רק לבוא לאכול קניידלך ולהגיד את ההגדה ולשיר כמה שירים, וגם החרוסת – זה לא רע. ויש כאלה גם שעושים כוונות האר"י – זה לא רע.

אבל העיקר-העיקר, חוץ מהמעשים שצריך לעשות כמובן, כן? ההגדה וכל זה, העיקר – זה החשבון נפש והרצון להיות בני חורין באמת! ולהיות בני חורין באמת זו עבודה! זו עבודה...

נכון שהאש הייתה יורדת מהשמים ואוכלת את הקורבן, אבל 'מצוה להביא מן ההדיוט', הכהנים היו צריכים להביא אש כל יום, מתי שהיו עורכים את המערכה היו צריכים להביא אש. זאת אומרת זה ההשתדלות שלנו. משמים אבא רוצה לגאול אותנו – מה אנחנו עושים בשביל זה? מה ההתעוררות שלנו? הוא רוצה להשכין שכינתו – מה אנחנו עושים?

בכלל... לא צריכים לקרוא שום פרשיה בתורה כאילו זה סיפור שהיה לפני אלפיים שנה. עכשיו! אנחנו עכשיו! עכשיו, הזמן הזה. הכל בזמן הזה, ברגע הזה. לחיות את התורה, לחיות את העבודה, לחיות את המלחמה, לחיות את הבירור, את הדבקות. פסח זה זמן מסוגל, מסוגל! עובדה – בפסח נגאלנו.

אז אנחנו מוכנים להילחם בשביל זה? המלחמה הפנימית היא מלחמת עולם! מה זה, מלחמת עולם זה צחוק ליד זה... בן אדם שצריך לתקן את הפנימיות שלו – זה מיליארדים של מלחמות! בלי הפסקה לרגע. מי שנלחם בלי הפסקה לרגע – זו הדרגה הנכונה, לשם צריך לשאוף, זה עושה נחת רוח, זה יכול להעלות את הניצוצות, זה יכול לקרב את הגאולה. מי שלא... אז בסדר... הוא יתורם את חלקו, אבל זה לא מספיק.

ה' יעזור שנוכח כולנו באמת להיות בני חורין, ולהקים שכינה מעפרה. אי אפשר לתאר את הצער של גלות השכינה, כמו שאי אפשר לתאר להבדיל אינסוף הבדלות צער של בן אדם אחד, בן אדם שהוא בצער – לא משנה איזה צער, אם זה מדומה או לא, אם כואב לו בגוף או בנפש, אי אפשר לתאר צער של בני אדם! קל וחומר אם ניקח את כל עם ישראל, את כל הצער של כל אחד ואחת... אי אפשר לתאר את זה! ואם של כל העולם ושל כל העולמות. והשכינה סובלת צער!

זה תלוי בנו – אם אנחנו מתקנים או לא מתקנים, אם יש התעוררות אמיתית או לא, אם יתוכו כברו או לא, לדבר – כל כך קל לדבר, לתת נאומים יפים, לתת שיעורים יפים, השאלה אם יתוכו כברו, זה כל הסיפור.

מה שאומר רבנו הבעש"ט הקדוש: מה עם פנימיות דפנימיות דפנימיות הלב? מה יש שמה? זה אמיתי? זו הצגה, זה חצי הצגה? יש גם מדד על זה: כמה אתה יתוכו כברו – כמה אחוזים? עשרה אחוזים? שמונים אחוזים? להכל יש מדדים למעלה. מודדים את העבודה שלנו, כן! יש 'מכסות' – צריך להעלות כך וככה, האם העלינו את הניצוצות או לא, האם נפלו הניצוצות... הכל לפי חשבון! שום דבר לא סתם.

לבקש רחמי שמים שלא נתנפח, כמו שהשאור והחמץ מנפחים את העיסה, זה הדבר הכי גרוע, הכי גרוע אצל ה' יתברך זה הגאווה של האדם. בן אדם יכול להיות עד כדי כך גאוותן שהוא עושה את עצמו אלוֹק, ונותן שיעבדו אותו. גם למציאות כזו הגיעו בני אדם. אז זה הזמן לבקש גם על הענווה וכל העניינים.

צריכים להיות:

א. בקנה אחד עם ה' יתברך.

ב. מְכַנֵּן עם ה' יתברך.

ג. "תמים תהיה עם ה' אלוֹקֶיךָ".

ד. לעשות הכל על דעת המקום.

בכל דבר תזכרו את זה. תזכרו את ארבעת הנקודות האלו:

אם אתה לא ב"קנה אחד" עם ה' יתברך אתה בבעיה. למשל, אם הוא בצער ואתה שמח – אתה בסכנה. יש זמנים כמו של אֶבֶל שצריך לדעת איך להתנהג.

האם אתה מְכַנֵּן איתו – האם מה שאתה עושה מְכַנֵּן לזמן של ההשגחה? אתה מקדים את ההשגחה – אתה תסתבך, אתה מאחר את ההשגחה – אתה מסתבך.

"תמים תהיה עם ה' אלוֹקֶיךָ" – אתה מקבל כל מה שאבא שבשמים שולח לך בתמימות ובלב טהור ושלם או לא?

ולעשות הכל על 'דעת המקום' – מה זה על 'דעת המקום'? כביכול, שתקבל אישור משמים.

מי יכול לעמוד בזה בכלל, בארבעת הדברים האלו? גם בזה יש מדד, יש אחד שעומד קצת ככה ואחד ככה ואחד ככה, כל אחד לפי עבודתו ואף אחד לא פטור. אף אחד לא פטור.

זהו, יהי רצון שנצלח!

לחיים! לחיים! לחיים!

חג כשר ושמח!

שבת שלום ומבורכת לכל בית ישראל.

שירי אמת בדאז בהופעה חיה חלק י' - ערב פסח תשפ"א כ"ק האדמו"ר מרחלין שליט"א

שמות השירים:

1. האם אתה בן חורין?

2. גאולה אחרונה כגאולה ראשונה

3. קריעת ים סוף

4. תחינה לגאולת הבנים

מתוך 'שירי אמת'.

המילים, הלחן, השירה והנגינה באים בהשראה בס"ד בו במקום.

תהליך המכונה בפי כ"ק האדמו"ר מרחלין שליט"א בשם 'דאז'.

ראשי תיבות של: דבקות, אצילות, זרימה.

מילים, לחן, גיטרה, שירה: כ"ק האדמו"ר מרחלין שליט"א

הוקלט בערב פסח תשפ"א.

לצפיה סרקו את הקוד או כנסו לאתר

<https://rachlin.org.il/shirim.html>